

בע"א (רמלה) 20786-06-17 - עסאם מסעוד נ' מר יאיר רביבו ראש הוועדה המקומית

בית משפט השלום ברמלה

בע"א 20786-06-17 מסעוד (אסיר) נ' רביבו ראש הוועדה המקומית ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המבקש עסאם מסעוד (אסיר)

ע"י ב"כ עו"ד סייף
נגד

המשיבים 1. מר יאיר רביבו ראש הוועדה המקומית
2. ועדה מקומית לתכנון לוד
ע"

ע"י ב"כ עו"ד שקד

החלטה

1. לפני בקשה לביטול צו הריסה מנהלי ולחילופין לעיכוב ביצועו, שהוגשה עוד ביום 11.6.17.

הבקשה מתייחסת לצו הריסה מנהלי מס' 26/17 שניתן מידי ראש העירייה ויו"ר הוועדה המקומית לתו"ב לוד, ביחס לבנייה חדשה מבולקים ובטון, מעל מבנה קיים, בגודל של כ-60 מ"ר, אשר נבנתה ללא היתר, בגוש 3978 חלקה 8. הצו ניתן ביום 6.6.17 והודבק ביום 7.6.17, על ידי קובי הראל.

2. בבקשה נכתב כי למבקש 4 ראשי טיעונים נגד הצו: (א) קיימת היתכנות תכנונית ממשית להוצאת היתר לבנייה בתוך פרק זמן קצר (ב) הצו הודבק על שער חיצוני למתחם הכולל 10 בתים אשר כולם נעדרי היתרי בנייה, כך שלא ניתן לייחסו למבנה מסוים, ובכך הופרה הוראת סעיף 238א(ה) לחוק התו"ב. ראוי כי בית המשפט ינקוט "גישה פורמליסטית" (כך במקור) כלפי אי קיום הוראות החוק מצד הרשות (ג) המבנה הוקם על קרקע פרטית בתחום הקו הכחול, על כן חלה עליו החלטת שר האוצר בזיקה להקפאת צווי הריסה בבתיים פרטיים, למשך שנתיים, כמתואר במכתב חבר הכנסת אכרם חסון מיום 15.2.17. יש לעכב את ההחלטה בתיק זה עד לקבלת החלטה בבב"נ 60691-06-16 בו יתקיים דיון בסוגיית מכתב חה"כ חסון (ד) הצו עוסק בבנייה מעל מבנה קיים, אך למעשה המדובר במרפסת

בגובה של 1.5 מ' אשר אינה מצריכה היתר בהתאם לתיקון 101 לחוק התו"ב. עוד נטען בבקשה כי המבקש סובל ממחלות כרוניות רבות וחי מקצבת הכנסה ומתגורר במקום מזה 45 שנים. לאחרונה נרצח אחי המבקש בנסיבות של סכסוך עם משפחה אחרת ואף בני משפחה אחרים נרצחו, לכן בנה מעקה בטון לצורך הגנה על הילדים. נכתב כי "מרבית המבנים בנוה ירק נעדרים היתרי בנייה ועל כן הקים המבקש את המרפסת מבלי שידע כי עליו לדאוג להוצאת היתר". לבקשה צורף תצהיר מטעם המבקש בו חזר על הטענות האמורים לעיל. בנוסף, צורף תצהיר מטעם המהנדס אייד קשוט.

3. ביום 16.6.17 הודיעו הצדדים בהסכמה, כי הם מבקשים לדחות את הדיון בבקשה עד לאחר מתן ההכרעה העקרונית בסוגיית הקפאת צווי ההריסה בהתאם למכתב חה"כ חסון בבב"נ 60691-06-16, לפיכך דחיתי את הדיון לחודש ינואר 2018. לאחרונה התקיימו שני דיונים ממושכים, ביום 24.1.18 וביום 31.1.18, וכעת באה שעת ההכרעה.

להלן אדון בטענות המבקש אחת לאחת.

הטענה ל"חוסר מסוימות של הצו"

4. במהלך הדיונים בבקשה, טען המבקש כי להבנתו צו ההריסה מתייחס למעקה למרפסת שבנה מעל הכניסה לביתו. המבקש חזר על טענה זו שוב ושוב, ועמד עליה למרות שהובהר לו מצד ב"כ המשיב כי פרשנותו בטעות יסודה. משנוכח המבקש כי לטענת המשיב מתייחס הצו למבנה בן קומה אשר נבנה מעל למבנה קיים, טען כי צו ההריסה לוקה ב"חוסר מסוימות", ולא ניתן להבין ממנו כי הוא מתייחס למבנה, ולטענתו הוא מתייחס למעקה למרפסת בלבד. בהמשך לכך, מיקד המבקש את כל טענותיו בעניין המרפסת, ועמד על טענתו לפיה אין מקום לדון בהריסה של המבנה כולו.

5. אין בידי לקבל את טענות המבקש בעניין זיהוי המבנה בשום אופן. יש להדגיש כי כל סברה כאילו הצו מתייחס למעקה למרפסת, היא פרי רוחו של המבקש בלבד, ואין לה שורש בלשון צו ההריסה, או בחומר הראיות. בצו נרשם כי הוא חל על "בנייה מעל מבנה קיים" ולא נרשם כי המדובר במרפסת.

6. באופן המתיישב לחלוטין עם לשון הצו, העיד בפניי המפקח בן דוד, על בנייה חדשה של מבנה שהיה באותה עת במצב שלד, אותו סימן בעיגול על גבי תמונה 1 (עמ' 6 ש' 27), והציג אותו בתמונות רבות נוספות שהוגשו. המפקח הסביר כי לא הצליח להיכנס לתוך המבנה כיוון שהכניסה היתה רק מתוך הבית, והוא נתקל בהתנגדות של בני הבית ולא רצה לגרום להתססה, לכן הסתפק בצילום מבחוץ. המפקח נתבקש להגדיר את המבנה והצביע על מבנה השלד המסומן בעיגול, שהוא "מבנה בלוקים ובטון" (עמ' 10 ש' 27). עוד העיד כי ראה את הבנייה בהתהוות, עם חומרי בנייה ועם פועלים שעובדים (עמ' 12 ש' 24), וכי המדובר גם בפירוק של הפרגולה מעל קומת הקרקע ובניית גג מבטון במקומה.

7. אציין כי לאחר שנוכחתי כי המבקש נתלה בטענה לפיה צו ההריסה מתייחס למעקה למרפסת, בניגוד לראיות ולעדויות, מצאתי לנכון להבהיר לו בהחלטה מפורשת (עמ' 15) כי הצו אינו מתייחס על פי הבנתי למרפסת ועל כן ניתנת לו האפשרות לתקן בקשתו ולעדכן טיעוניו, אך הוא בחר שלא לעשות כן. אופן התנהלותו הותיר את הרושם שאין המדובר בטעות בתום לב מצד המבקש, אלא בניסיון מכוון להסיט את הדיון לעניינים שוליים על פי העדפתו, תוך התעלמות בוטה ומפורשת מהערות בית המשפט.

8. המבקש טען בעדותו כי מבנה השלד הוא ישן, מלפני שנים רבות, ואילו כעת רק ביצע בו תיקוני טיח, במסגרת בניית המרפסת. טענה זו אינה משכנעת שכן עיון בתמונות מעלה כי המדובר במבנה שלד, שטרם נסתיימה בנייתו, החלונות נראים פרוצים לחלוטין ללא מסגרות וללא שמשות, וניתן להתרשם בבירור כי המבנה עדיין בבנייה. כמו כן, המפקח העיד כי ראה בעת ביקורו פועלים העובדים בתוך המבנה (עמ' 6 ש' 24). מעבר לצורך, אזכיר כי העובדה שבניית המבנה נמשכת זמן רב, אין בה כדי למנוע הוצאת צו הריסה. על פי הוראת סעיף 238 לחוק, קודם לתיקון 116, ניתן היה להוציא צו הריסה כל זמן שלא היה מדובר ב"עובדה מוגמרת", ובהתאם להלכה הפסוקה לא "נסתיימה הקמת הבניין" לצורך סעיף 238, כל זמן שאינו ראוי למגורים "כמקובל על בני אדם" (ר"ע 1/84 דוויק נ' ראש העיר ירושלים (12.1.84); ע"פ 89/89 ישראלי נ' ו' מקומית ת"א (21.3.91)). מעבר לכך, גם תיקון 116 לחוק קובע בסעיף 221(א) כי ניתן להוציא צו הריסה עד תום 30 יום ממועד האכלוס, והרי בענייננו, המבנה אינו מצוי כלל במצב הכשיר לאכלוס.

9. כאן המקום לציין כי גם אילו הייתי מקבלת את טענת המבקש (ואינני מקבלת אותה) לפיה צו ההריסה לא התייחס לכל מבנה השלד המתועד בתמונות, עדיין לא ניתן לקבל טענתו כאילו המדובר בבניית מעקה בגובה 1.5 מ' בלבד. מן התמונות עולה בבירור כי מה שמנסה המבקש לכנות "מעקה למרפסת" הוא למעשה פירוק של גג רעפים של פרגולה בחזית ביתו, אשר במקומה יצק גג בטון, באמצעות רלסים מברזל (תמונה 4) מעל רחבת דלת הכניסה שלו, כך שנוצרה מבואה מקורה, היכולה לשמש כרצפה למרפסת פתוחה בקומה העליונה. בנוסף, הקיף את הרצפה החדשה שנוצקה בקומה העליונה, בקיר בגובה כמטר וחצי. בנייה שכזו היא חמורה פי כמה מסתם בניית מעקה כפי שניסה המבקש להציג, ואין ספק שהיא בגדר של בנייה הדורשת היתר בנייה, שלא ניתן בענייננו.

10. טענה נוספת שהעלה המבקש היא כי לא הוכחה מדידת המבנה על ידי המפקח בן דוד. אודה על האמת, טענה זו לא מובנת לי כלל, שהרי המפקח הסביר היטב כיצד מדד את המבנה מבחוץ, בהעדר יכולת להיכנס לתוכו. דומה כי המבקש אינו ער לכך שנטל ההוכחה רובץ על כתפיו, כך שאם יש לו טענות כלפי מדידת המבנה, היה עליו לכל הפחות להציג מדידה מטעמו, ולשכנע כי היא עדיפה על מדידת המפקח, אך כזאת לא עשה.

11. כללו של דבר, אני קובעת כי הצו מתייחס באופן ברור לבנייה בקומה העליונה של מבנה שלד בשטח של 60 מ"ר, לרבות קירוי של הכניסה בקומת הקרקע, שהפכה לרצפת מרפסת לקומה העליונה. כמו כן אני קובעת כי ניתנה למבקש הזדמנות ניאותה והוגנת להעלות טענותיו נגד הצו כפי שהוא, אך הוא בחר מטעמיו להתעלם ולדבוק בהבנתו השגויה.

המצב התכנוני

12. המהנדסת רחל בצ'ינסקי העידה כי המבנה נמצא בשטח עליו חלה תכנית ל"ד/ 220, באזור המיועד למבני ציבור, ולכן, לפי עדותה הוא לא ניתן להסדרה כמבנה מגורים. המהנדסת הציגה את ייעוד המקרקעין על גבי התכנית המקורית, וציינה כי בקרבת המבנה מסומנים בתכנית מבנים להריסה, בצבע צהוב. עוד שללה את טענת המבקש כאילו הבנייה חוסה תחת כנפי תיקון 101 לחוק התו"ב ופטורה מהיתר, והסבירה כי הבנייה אינה תואמת תב"ע וכבר מטעם זה, אינה כלולה בתיקון 101.

מעבר לכך, ציינה כי הפטור חל רק לגבי גדר על הקרקע, ולא לגבי מעקה לגג. כשנשאלה מהם סיכויי ההכשרה הבהירה כי אין סיכוי להכשרה כלל, כיוון שהשטח מיועד למבני ציבור.

13. אם לא די בכך, גם עדות המהנדס מטעם המבקש, הציפה את הקושי שבטענות המבקש. עלה מן העדות כי המהנדס אינו סבור שהמקרקעין מצויים בייעוד למגורים כפי שכתב בתצהירו, אלא שהוא סבור כי במסגרת התב"ע ישנם גם שטחים בייעוד למגורים, והוא סבור שניתן יהיה להכשיר את המבנה רק אם תתקבל בקשה לשינוי תב"ע. המהנדס אישר כי הליך שכזה לוקח זמן רב (עמ' 18 ש' 30), וכי טרם הוגשה מטעמו כל בקשה לרשות.

מעדות המהנדס התקבל הרושם שמדובר במי שגויס לצורך עדות במסגרת הליך זה, אך אינו מעורב באופן ממשי בניהול הליכי הכשרה של המבנה. עלה כי איננו מצוי בקשר עם המבקש מזה חודשים ארוכים (עמ' 19 ש' 29), ואף המדידה שערך מתייחסת רק למרפסת ולא לכלל המבנה. הסקיצה שערך נראית סתמית, ואינה משקפת מצב לאשורו.

14. העולה מן האמור הוא כי אין חשיבות לשאלה באם המבנה מצוי בתחום הקו הכחול אם לאו, שהרי הוא נבנה ללא היתר, בניגוד לייעוד המקרקעין, ולא עלה בידי המבקש להוכיח כי היתר מצוי בהישג ידו, תוך זמן קצר. לפיכך, לא עמד המבקש בנטל ההוכחה המוטל עליו.

פגם באופן ההדבקה

15. המבקש טען כי נפל פגם בכך שהצו הודבק על השער החיצוני של המתחם, בעוד שהיתה חובה על הרשות להדביקו על המבנה עצמו. לטענתו, לא היתה לו דרך לדעת לאיזה מבנה מתכוון הצו, כיוון שבמתחם 10 בתים, שכולם נעדרי היתרים. בשל הפגם בהדבקה, סבור המבקש כי יש לבטל את הצו. אין בידי לקבל את הטענה.

16. חובת הדבקה צו הריסה מפורטת בסעיף 238א(ה) לחוק התו"ב (הישן-קודם לתיקון 116): "צו הריסה מנהלי יודבק על קיר חיצון של הבניין, ובהעדר קיר חיצון, על מקום אחר הנראה לעין במקרקעין". יצוין כי בהתאם להוראת סעיף 16(ג) לתיקון 116 לחוק התו"ב, אין התיקון חל על צווים שניתנו קודם למועד כניסתו לתוקף (ביום 25.10.17), וכך המצב בענייננו, אך ראוי לשים לב לכך שהוראה דומה מופיעה בסעיף 226(ב) לתיקון 116. מלשון החוק משמע, כי אין זה נכון שיש חובה להדביק את הצו על קיר המבנה בלבד, אלא קיימת האפשרות להדביקו במקום אחר, ובלבד שיהיה נראה לעין.

17. המפקח בן דוד העיד כי ביום 28.5.17, ביצע הדבקה של צו הפסקה מנהלי שניתן נגד הבנייה, על דלת המבנה, כמתועד בתמונה 5. לדבריו, לאחר שהבנייה נמשכה, הוצא צו ההריסה המנהלי, אך בשלב זה לא הצליחו המפקחים להיכנס למתחם ולהדביקו על דלת המבנה, כיוון שהמתחם היה מגודר בגדר גבוהה, ונעול בשער ברזל גדול. בנסיבות אלה התייעץ עם המשטרה, ועם התובעת העירונית, וביקש ליווי של שוטר. בנוכחות השוטר ביצע הדבקה של צו ההריסה על שער הברזל, כמתועד בתמונה 8. בתמונה ניתן לראות כי השער מצוי במרחק קטן ביותר (להערכתי כ-5 מ') מדלת המבנה שמעליו

הבנייה החדשה.

לדעתי, ההדבקה שבוצעה עונה לדרישות המחוקק. לא ייתכן לומר כי עבירות בנייה המסתתרות מאחורי שערי ברזל, יהיו חסינות מפני החוק, ועל כן מאפשר המחוקק הדבקה ב"מקום נראה לעין". בעניינינו, בוצעה הדבקה בולטת ונראית לעין על גבי שער הברזל הקרוב מאד לדלת המבנה, והא ראה שהמבקש אכן ראה את הצו, ובעקבות זאת מיהר להגיש את הבקשה לביטולו.

18. טענת המבקש כאילו לא ניתן היה להבין לאיזה מבנה מתייחס הצו, אינה משכנעת שעה שהוגשה מטעמו הבקשה, מה שמלמד על הבנתו הברורה כי הצו מתייחס למבנה שיש לו זיקה אליו, ובכך הושגה מטרת ההדבקה. אילו סבר המבקש שמדובר במבנה אחר שאינו קשור אליו, יש להניח שלא היה ממחר לבית המשפט.

19. בכל מקרה, גם אילו מצאתי כי אופן ההדבקה שביצעו המפקחים היה פגום, הלכה פסוקה היא כי הדבקת צו הריסה אינה נמנית על הדרישות המהותיות לצורך עצם תקפו של צו הריסה, שבלעדיהן נפגם הצו מיסודו, אלא המדובר באופן המצאת הצו, כשההדבקה היא למעשה מעין תחליף המצאה. לפיכך, העדר הדבקה או פגם בהדבקה אינם פוסלים את הצו (עפ"א 28382-10-13 אלזיאדנה נ' ו' מחוזית (12.11.13); בע"א 37689-01-10 קורטצג נ' עיריית ק. גת (7.2.10); ב"ש 2007/05 פרי נ' ו' מחוזית דרום (30.11.05)).

בע"פ 9460/05 מסלוחי נ' ו' מקומית ירושלים (27.10.05) נקבע כי הדבקת הצו הכרחית לצורך ביצוע ההריסה, אך העדר הדבקה אינו עילה לביטול הצו, שהרי עילות הביטול מנויות בסעיף 238 לחוק, ופגם בהדבקה אינה אחת מהן, וכך נאמר:

הפגם הנטען בהדבקה, אינו נימנה על הפגמים החמורים הנזכרים, והוא איננו חסר-תקנה. הפגם איננו חמור יותר מפגמים בקשר לאי-קיום חובת ההתייעצות עם היועץ המשפטי עובר למתן הצו, העדר פירוט בצו ההריסה, פגם בתיאור הנכס, וכיוצא בפגמים הללו שעל-פי הפסיקה אינם עושים את צו ההריסה המינהלי לבטל מעיקרו; ניתן לתקנם. כך גם לגבי הפגם בהדבקה. ... ההדבקה נועדה להביא לידיעת הנוגעים בדבר את דבר קיומו של צו ההריסה, וליתן פרק זמן לצורך הערכות למי שרואה עצמו נפגע על-ידי הצו. הפגם שנפל בהדבקת הצו, ככל שנפל, יכול לבוא על תיקונו, ובלבד שתושג התכלית האמורה.

הדברים יפים לעניינינו.

20. מכל הנימוקים האלה, אני דוחה את הטענה לפגם בעניין הדבקת צו ההריסה.

הטענה להקפאת צווי הריסה על פי החלטת שר האוצר

21. המבקש טוען כי נודע לו שהתקבלה החלטה על ידי שר האוצר ועל דעת ראש הממשלה, על עמוד 5

הקפאת צווי ההריסה שבקרקע פרטית למשך שנתיים. נטען כי הסיכום הנ"ל תועד במכתב חבר הכנסת אכרם חסון, שהוא נציג שר האוצר וחבר וועדת הפנים בכנסת, מיום 15.2.17, אשר הופץ לכל ראשי הרשויות המקומיות. לטענת המבקש, הבנייה במקרה זה עומדת בתנאים שנקבעו בהחלטה, שכן המדובר בבנייה על קרקע פרטית, שייעודה למגורים. בעניין זה הפנה המבקש לטענות דומות שעלו בבב"נ 60691-06-16 (להלן: ההליך האחר) אשר נדון בפניי, וביקש להמתין להכרעה שתינתן בהליך האחר.

22. ביום 6.12.17 ניתנה החלטתי בהליך האחר, בה דנתי באריכות בטענות המבקש, אשר עתר להארכה שנייה לכניסת צו הריסה מנהלי לתוקפו, בהפנתו אל מכתב חה"כ חסון. במסגרת ההליך האחר נשמעו עדויותיהם של מנכ"ל משרד ראש הממשלה, והמשנה ליועץ המשפטי לממשלה אשר דחו מכל וכל את הטענות כאילו הושג סיכום כלשהו על הקפאת צווי הריסה, באופן הנוגד את חוק התו"ב. בהחלטתי קבעתי: "בנוגע לטענות לפיהן הוסכם בין ראש הממשלה ושר האוצר על הקפאה של צווי הריסה במגזר הערבי למשך שנתיים, הראיתי כי על פי הראיות שהביא המבקש עצמו, אין שחר לטענה העובדתית, לפיה הושגה הסכמה שכזו. מעבר לכך, הראיתי כי הסכמה שכזו אילו נרקמה, היתה מהווה פגיעה חמורה בשלטון החוק ועיקרון הפרדת הרשויות, אשר מכוחו פועל היועץ המשפטי לממשלה כממונה הבלעדי על מדיניות האכיפה. בהקשר זה ראוי להסב תשומת לב לכך שהמבקש מיקד טיעונו בעניין מדיניות האכיפה במגזר הערבי דווקא, אך בשונה מכך, מכתב חה"כ חסון אינו מזכיר את המגזר הערבי כלל, אלא טוען לסיכום שהושג בדבר הקפאה של כלל צווי ההריסה הניתנים ברחבי הארץ, מה שמעמיד את המכתב באור מתמיה ומופרך עוד יותר".

23. הנה כי כן, סוגיית מכתבו של חה"כ חסון ו"הקפאת צווי ההריסה לשנתיים", נדונה כבר והטענות נדחו מכל וכל, כך שלא ניתן עוד להשתית עליהן את הבקשה לביטול צו ההריסה.

ניקיון כפיים

24. מעדות המפקח והתמונות שהוגשו באמצעותו עולה כי לאחר שניתן צו הפסקה מנהלי נגד המבקש, הוא המשיך בעבודות הבנייה, ואם לא די בכך, נמשכו העבודות גם במהלך ניהול ההליך דנן. עולה כי בעוד שבעת הדבקת צו ההריסה היה המבנה במצב שלד בטון חשוף, הרי השבוע, הוא תועד כמבנה מטיח היטב (תמונה 7).

אציין כי ב"כ המשיב טענה שהמבקש אף איכלס את המבנה במהלך ניהול ההליך, אך מן התמונות שהוגשו לא ניתן להבין באם המבנה בקומה העליונה מאוכלס, אם לאו. מה שברור הוא כי בנייתו התקדמה באופן משמעותי, לרבות השלמת הקיר המקיף את המרפסת שבקומה העליונה וציפוי בטיח תואם. כמו כן, נראה שקומת הקרקע מאוכלסת, לרבות שימוש בשטח המבואה החדשה, המקורה בגג בטון.

25. בהתאם להלכה הפסוקה, יש משקל נכבד לאופן התנהלות המבקש בהליך של בקשה לביטול צו הריסה. ככל שמסתבר כי המשיך בעבודות בניגוד לצו המנהלי. בע"פ 8736/14 אלנקיב נ' נ' מקומית לוד (25.12.14) נאמר:

באי כוח הצדדים טענו לכאן ולכאן בדבר סיכויי הערעור. מבלי לקבוע מסמרות, היה מקום לשיקול מתן עיכוב ביצוע כמבוקש, וזאת במיוחד כאשר נודע לי היום על ידי הסנגור כי הערעור קבוע לעוד כחודש ימים. דא עקא, השיקול המכריע את גורל הבקשה הוא העדר נקיון כפיים של המערער, וליתר דיוק - התפתחות בשטח בתקופה האחרונה. מתמונות שהוצגו בפני ובפני בית משפט קמא עולה כי הבנייה במקום ממשיכה. לאמור, עיכוב צו ההריסה מנוצל לצורך יצירת עובדות חדשות בשטח. צודק הסנגור כי העניין לא הוכח ברמה הנדרשת במשפט הפלילי. ברם, לא בכך עסקינן. השאלה איננה האם להרשיע את המערער בגין המעשים הנוספים, אלא השלכתם על בקשתו לעיכוב ביצוע. באשר לממצאים שעולים מן התמונות - אף הסנגור התקשה להעניק להם כל הסבר אחר, והתמונות מדברות בעד עצמן. התמונות צולמו בשלוש תקופות שונות, ואכן יש התפתחות בעשייה בשטח.

בית המשפט צריך לתת את דעתו להתנהגות האמורה. במובן זה לא מדובר על המקרה הרגיל של חוסר נקיון כפיים, שאינו קשור כלל למצב בשטח, אלא על התעלמות מההחלטות של בית המשפט, כאילו אלה נתונות לשיקול דעתו של המבקש סעד זמני עד הערעור. ודוק, לא מדובר בשיקולי ענישה, אלא ברצון לשמור על המצב הקיים עד להכרעה בערעור. מצב בו אי-מתן עיכוב ביצוע היה הופך את הערעור לתיאורטי - פועל לטובת המערער. מנגד, מצב בו מתן עיכוב ביצוע עלול לייתר את הערעור מהכיוון הנגדי, או להקשות על הביצוע של הכרעת בית המשפט היה והערעור יתקבל - פועל כנגד מערער המבקש עיכוב ביצוע.

כמו כן, ניתן לראות: ע"פ 5887/14 עסאף נ' ו' מחוזית מרכז (10.9.14); ע"פ 8915/08 מדר נ' עיריית נתיבות (3.12.08).

סיכום

26. לאחר דיון ארוך, המסקנה היא כי אין כל טעם טוב להתערב בשיקול דעת הרשות המנהלית ולבטל את צו ההריסה. המבקש לא עמד בדרישות סעיף 238 לחוק התו"ב, ולא הראה כי הבנייה נעשתה כדין או שהצו לא היה נדרש לצורך יצירת עובדה מוגמרת. בנוסף, לא הוכח בשום אופן כי ההיתר מצוי בהישג ידו של המבקש.

אשר על כן לא ניתן לקבל את הבקשה.

27. בהתאם להלכה הפסוקה, יש מקום לחיוב בהוצאות במסגרת דיון פלילי העוסק בהפרות דיני התכנון והבניה (רע"פ 2341/14 סלים נ' ו' מחוזית לתכנון ובניה (28.5.14)). ברע"פ 5930/08 סעו נ' יו"ר הועדה המחוזית לתכנון ולבניה ירושלים (2.7.2008) נאמר:

עמוד 7

"אכן יש מקום ככלל להטלת הוצאות, בגדרי המאבק הנמשך כנגד הפרות של חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965. אכן, המדובר בפלילים, ובתחום משפטי זה הטלת הוצאות היא במשורה. אך עסקינן בעבירות שכל כולן רווח כלכלי לעובריהן, וכדרך כלל נעשים מאמצים להאריך את הדיונים, לדחות את הקץ ואת רוע הגזירה, וכדברי השופט לוי ברע"פ 567/09 אבו חייט נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 'את המחיר הנלווה לניצולם לרעה של ההליכים ניתן ואף ראוי לגבות מן האחראי לו, וזאת בכפוף לעקרון היסוד בדבר מידתיותה של הפעולה השלטונית'; וראו גם ע"פ 4650/08 ברנס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]. אכן, דלתי בתי המשפט פתוחות במקום שהמחוקק פתחן, אך להליכי סרק, שמשרתם לאפשר למפר החוק ליהנות מהפרתו עוד, צריך להיות מחיר גם על ידי הוצאות." (רע"פ 5399/10 סלאמה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.11.2010); וראו, למשל, רע"פ 3950/10 יוסף נ' הועדה המחוזית לתכנון ובניה - מחוז מרכז [פורסם בנבו] (30.5.2010);

כמו כן, ניתן לראות גם: ע"פ א 54303-01-14 אבו ג'אנם נ' ו' מקומית לוד (10.3.14); רע"פ 2891/14 (11.5.14); ע"פ 18983-08-17 עיסא נ' ו' מחוזית ירושלים (16.10.17); ע"פ א 24655-03-10 יוסף נ' עיריית טייבה (16.5.10); רע"פ 3950/10 יוסף נ' ו' מחוזית מרכז (30.5.10).

בענייננו, התארכו הדיונים הרבה מעבר לנדרש, בשל עמידת המבקש על טענות סרק, כפי שפורט לעיל. לפיכך אני מוצאת לנכון לחייבו בהוצאות.

סוף דבר

28. אני דוחה את הבקשה.

29. לפני משורת הדין, ולמרות שטענות המבקש בעניין נסיבותיו האישיות הקשות לא הוכחו, אני נכונה לאפשר לו פרק זמן מדוד לצורך התארגנות לביצוע ההריסה. עם זאת, בהתאם לרוח תיקון 116 מצווה בית המשפט שלא לאפשר ארכות ממושכות, גם במקרים שקדמו לתיקון 116 לחוק הת"ב (ע"פ א 8591-02-17 מד"י נ' אבו גוינה (9.4.17). לפיכך, ניתנת ארכה עד כניסת הצו לתוקף, למשך 60 יום מהיום. בתום תקופה זו יעמדו לרשות המשיב 30 ימים לביצוע הצו.

30. המבקש יישא בהוצאות בסך 5,000 ₪ שישולמו בתוך 30 יום לקופת הועדה המקומית לוד.

המזכירות תשלח את ההחלטה אל ב"כ הצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018,
בהעדר הצדדים.

